"श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते। श्रद्धा प्रतिष्ठा लोकस्य देवी॥ १॥ सा नो जुषाणोपयज्ञमागात्। कामवत्सामृतं दुहाना" इति। येयमास्तिक्यरूपा 'श्रद्धा', तयैव 'देवः' सर्व्वोपीन्द्रादिदेवः, 'देवत्वं', प्राप्नोति। श्रद्धारहितस्य तपसादेर्निरर्थकत्वात्। तथा च स्मर्यते,

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतञ्च यत्।
असदित्युच्यते पार्थ नच तत् प्रेत्य नो इहेति॥

अतः श्रद्धादेवी 'लोकस्य' सर्व्वस्य, 'प्रतिष्ठा' आश्रयः। 'सा' देवी, 'जुषाणा' प्रीयमाणा, 'नः' अस्मदीयं, 'यज्ञं', 'उपागात्' प्राप्नोतु। कीदृशी श्रद्धा, 'कामवत्सा' फलकामनैव वत्सस्थानीया यस्याः सा कामवत्सा, अत एव 'अमृतं', फलं, 'दुहाना' दोग्ध्री,। श्रद्धालुर्हि यत् फलं कामयते तत् सिद्ध्यत्येव॥

(४) तत्रैव याज्यामाह। "श्रद्धा देवी प्रथमजा ऋतस्य। विश्वस्य भर्त्री जगतः प्रतिष्ठा। ताᳬ श्रद्धाᳬ हविषा यजामहे। सा नो लोकममृतं दधातु। ईशाना देवी भुवनस्याधिपत्नी" इति। 'श्रद्धाख्या' देवी 'ऋतस्य' सत्यस्य परमार्थस्य ब्रह्मणः,सकाशात्। 'प्रथमजा' आदावेवोत्पन्ना। अत एव 'विश्वस्य भर्त्री' सर्व्वस्य प्राणिजातस्य पोषयित्री। 'जगतः', 'प्रतिष्ठा' आश्रयः,श्रद्धाहीनस्य वैदिकस्य लौकिकस्य वाच्यव्यहारस्य फलपर्यवसायित्वाभावात्, 'तां' एतां, 'श्रद्धां' देवीं, वयं 'हविषा', 'यजाम' पूजयामः। 'सा' श्रद्धा देवी, 'नः' अस्माकं, 'अमृतं' अ-